

Tanya Guerrero

Pútavý príbeh o láske, rodine,
ktorú si vyberáme sami,
a sile vzájomného prepojenia

Tanya Guerrero

Mačkári

Preložila Patrícia Hatiarová

Tanya Guerrero
CAT'S PEOPLE

Copyright © 2025 by Tanya Guerrero

All rights reserved.

Translation © 2026 by Patrícia Hatiarová

Cover design © 2026 by Adrián Macho

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Cat's People
(DELACORTE PRESS, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random HouseLLC,

New York, 2025) Patrícia Hatiarová

Redakčná úprava Anetta Letková

Jazyková korektúra Matúš Mikšík

Návrh obálky Adrián Macho

Technická redaktorka Helena Oleňová

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 735. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán Stanislava Skladanová

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0799-4

Pre všetkých milovníkov a milovníčky mačiek,
najmä pre tých nešťastníkov,
ktorí vždy padnú za obeť a nejaká mačka
si ich vyberie za majiteľa;
pre vnímavé duše, ktoré si v útulku vždy vyberú
tú najstaršiu, najviac chorú, „najškaredšiu“ mačku;
pre horlivých, obetavých a odvážnych záchrancov mačiek;
a pre dobrovoľníkov z projektu TNR.
Ste moji ľudia, moji najobľúbenejší ľudia.

Kocúrov svet

Kocúr dobre vedel, ako sa držať v tieni. V noci to bola hračka. Cez deň to však bola iná káva. Tieni boli od seba ďaleko a pred ľuďmi sa musel skrývať za rôznymi predmetmi. Za čiernymi lesklými kontajnermi, na čerstvo vyasfaltovaných uličkách, v kvetináčoch s prerastenými rastlinami.

Kocúr bol múdry. Počas dlhých rokov strávených na ulici sa naučil dve veci:

1. Väčšina ľudí nenávidí túlavé mačky.
2. Ľudia veria, že čierne mačky nosia smolu.

On tomu, samozrejme, neveril. Čo má farba jeho srsti spoločné so smolou? V Brooklyne sa to hemžilo ľuďmi, ktorí boli celí v čiernom, a nikto sa na nich nikdy nedíval podozrievavo ani ich neodháňal, dokonca nikto nerobil tú hlúposť s rukami, keď sa najskôr dotkli čela, potom jedného pleca a hneď nato druhého. Aby toho nebolo málo, každý rok sa na jeden deň objavili v oknách jeho plastové podobizne, niekedy dokonca kartónové, zatiaľ čo sa deti

v kostýmoch a s taškami v tvare tekvice vybrali do ulíc. Jediný deň, keď sa cítil v bezpečí. Teda o čosi bezpečnejšie. Aspoň mohol trochu vykuknúť z tieňov a stále splývať s prostredím.

Kocúr však mal aj pár priateľov. No, možno by ich nenazval tak úplne priateľmi, ale boli to ľudia, ktorým veril natoľko, že sa pred nimi neskrýval. Títo ľudia mali priateľský pohľad, citlivo sa mu prihovárali a nemali srdce z kameňa. Boli to jeho ľudia. Vlastne to boli jediná ľudia v celom jeho vesmíre. Ostatných vnímal ako rozmazané škvrny, nejasné pohyby, neidentifikovateľné tvary. Proste len existovali v rovnakom priestore, nič viac. Boli mu úplne ukradnutí. Nie ako tým hlúpym psom, ktoré celé natešené vrteli chvostom pri každom neznámom človeku, ktorý prešiel okolo. Hrdý Kocúr by sa nikdy neznížil na ich úroveň. Jeho ľudia chodili za ním, nie naopak.

Ľudia existovali na to, aby slúžili mačkám.

Raz za uhorský rok, ak na to mačky mali náladu, spravili niečo na oplátku pre nich.

Núria

Núria nepotrebovala budík. Každé ráno presne o šiestej sa jej tri páry pazúrikov zabodávali do nôh, brucha, hrude aj tváre. Drsné jazýčky jej vyčesávali vlasy, až sa napokon so stonaním pohla. V tom momente začali majitelia tých pazúrikov zborovo mňaukať a ona sa s rozospátymi očami vypotácala z postele.

„Veď dobre, už stojím!“ bránila sa a pomaly sa šuchtala do kuchynky. Trojica nevďačníkov ju nasledovala, motala sa jej okolo nôh a mňaukala, akoby sa blížil koniec sveta. Akurát sa natahovala do skrinky, v ktorej sa ukrývala nekonečná zásoba mačacích konzerv značky Gour-Meow s príchuťou lososa, obľúbeného jedla tých nevďačníkov, keď vtom zakopla o ryšavú mačku.

Mňaaaauuu!

Mňaučanie sa zintenzívnilo, len čo otvorila konzervu a vložila páchnucu paštétu do čistých misiek, ktoré si na linku pripravila už večer predtým. Ticho nastalo až vtedy, keď rozmiestnila misky na zem, každú aspoň meter od tej druhej. Teda, nebolo to úplné ticho, keďže bývala na druhom poschodí bez výťahu v najrušnejšej časti Brooklynu.

Bolo to ale ticho, pri ktorom dokázala trochu spomaliť a deň mohol pokračovať.

Najskôr káva. Núria chvíľu hľadala nejaké zrnká. Žiadne však nenašla. „No super,“ zamrmlala si pre seba.

Z nejakého zvláštneho dôvodu na jedlo pre tých nevďačníkov nikdy nezabudla, ale keď išlo o jej vlastné potreby, zrádzal ju vlastný mozog. Nijaká káva. Nijaký toaletný papier. Nijaké jedlo. Otvorila chladničku a zahľadela sa na jedno jablko odrody Granny Smith. Okrem neho tam uvidela len vegánske maslo v tube, kartón starého ovseného mlieka, pohár plný malých vrecúšok s kečupom a nejakú fľašu, ktorá sa na jednej z políc zakotúlala kdesi dozadu. Natiahla sa po ňu, a keď zistila, že je to nedopité cold brew z predchádzajúceho dňa, usmiala sa.

Nakoniec ten deň nemusí byť taký zlý.

Posadila sa na jednu zo svojich dvoch stoličiek, ktoré boli súčasťou starého jedálenského setu, zakúpeného v Armáde spásy. Stôl bol taký malý, že sa naň ledva zmestili dve krabice pizze. V tom čase už nevďačníci dojedli a rozbehli sa zabráť si svoje oblúbené miesta v jej preplnenej garsónke. Miel, ryšavko, vyskočil na parapet a usalašil sa vedľa polomŕtveho kaktusu. Bacuľatý Gazpacho sa stočil na jej vaníkúši. A napokon Churro, čokoládovohnedý kocúr, vliezol pod posteľ, aby mal od všetkých pokoj.

Núria popíjala svoj cold brew a zbežne si pozrela maily. Nedokázala ich poriadne vnímať. Už dlhšie jej na ničom poriadne nezáležalo. Dokonca aj veci, ktoré predtým milovala, stratili svoje čaro. Dobrovoľnícka práca pre Meow-Yorkers, organizáciu, ktorá sa venovala záchrane, kastrácii a hľadaniu domova túlavým mačkám, či práca baristky v neďalekej kaviarni už neboli ako predtým. Nechápala prečo, ale posledný rok mala pocit, že všade chodí

v polospánku. Ako zombie. Robot. Ako prázdna schránka človeka, ktorým kedysi bola.

Píp! Na obrazovke sa objavila správa od jej matky.

Aha, pozri. Dokonca aj pápež hovorí, že zvieratá nie sú deti.

K správe bol priložený odkaz na článok *Pápež kritizoval páry, ktoré si namiesto detí zaobstarávajú domáce zvieratá*. Núria vzdychla. Ani to neotvorila. Načo? Najlepšie bude správu vymazať a správať sa, akoby sa nič nedialo. Tak to robila posledných pár rokov. Od jej tridsiatych narodenín na ňu mama tlačila, že chce vnúčatá. Núria nemala v pláne mame povedať, že neporodí kopu svojich malých kópií. Niežeby sa bála, že si to rozmyslí, ale bála sa, aké následky by tento oznam mal. Španielky v strednom veku snívajú o vnúčatách a predstava, že by svojej matke tento sen vzala, jej bola proti srsti.

Núria prešla k parapetu, na ktorom zaneprázdnený Miel zúrila na nejaké vtáky. Pohladkala ho po brade, čo bolo upokojujúce pre oboch. Niečo ako instantný Xanax. Potrebovala sa upokojiť. Pretože mala voľný deň. Namiesto toho, aby ležala v posteli a pozerala Netflix, musela ísť von a nakŕmiť túlavé mačky. Keďže mala viac času na svoju pravidelnú obchôdzku, mala aj viac času na úzkosť. Súčasťou týchto výprav bolo aj uistenie sa, že žiadna pouličná mačka nie je chorá a nepotrebuje akútnu zdravotnú starostlivosť. To bola najstresujúcejšia časť dobrovoľníčenia. Desila sa dňa, keď nájde chorú alebo zranenú túlavú mačku.

Bola to fyzicky aj psychicky vyčerpávajúca práca. Veľakrát to chcela vzdať. Nebolo by lepšie, keby sa proste nestarala? Spochybňovanie však nikdy netrvalo dlho. Prav-

dupovediac, Núria bola na jednu svoju vlastnosť obzvlášť hrdá. Na svoju neochvejnú oddanosť. Islo pravdepodobne o jedinú jej pozitívnu vlastnosť. Vzťahy jej príliš nevychádzali. Nevedela variť ani upratovať. A už vôbec sa nevedela postarať sama o seba. Self-care? Taký pojem nepoznala.

Miel sa náhle zahnal po Núriinej ruke, čo znamenalo, že už mal dosť pozornosti. Na neďalekej stoličke ležalo relatívne čisté oblečenie, po ktorom siahla. Nemalo zmysel vyťahovať to najčistejšie, ktoré doma mala, keď mala v pláne ísť von a potiť sa. Nehovoriac o zápachu mačacích konzerv, mačacieho moču a občasnom medenom zápachu krvi zo škrabancov. Občas sa dialo aj to. Život komunitnej opatrovateľky túlavých mačiek bol naozaj veľmi okúzľujúci.

Keď už vyzerala aspoň trochu ako človek, vzala si batoh, vložila doň niekoľko konzerv, vrecúško plné granúl a niekoľko jednorazových plastových nádob, ktoré používala ako misky na vodu. Potom termosku naplnila vodou z kohútika a zamierila k dverám.

Cink-cink... Cink... Cink... Zvonenie, ktoré ju malo údajne upokojiť. Núria vytiahla zo zadného vrečka telefón a pozrela na displej. Len čo zbadala, kto volá, prihrbila sa. Volala matka. Zase. Aj keď chcela hovor ignorovať, uvedomovala si, že musí matke venovať aspoň trochu svojej pozornosti. Túto povinnosť by prirovnala k povinnej desaťminútovej hre s nevďačníkmi s alobalovou loptičkou alebo s lankom. Ak by to neurobila, celú noc by behali z jednej strany izby na druhú ako splašení.

Zodvihla telefón. „Hola, mamá.“

Na druhom konci linky bolo počuť nejaké šmátranie. „Núria! Por fin!“ Potom chvíľu nič. „Mám pre teba skvelé správy.“

„Skvelé správy?“ Núria zagúľala očami.

„Hej. Sedíš?“

Núria podišla k posteli a sadla si. „Áno.“

Znovu sa na chvíľu odmlčala. „Enrique... je znovu single!“

Enrique bol pekný syn jej najlepšej kamarátky z Floridy. Žil v New Jersey, ale dochádzal do mesta za prácou v advokátskej kancelárii. Géloval si vlasy, nosil značkové obleky a pil drahú whisky v luxusných baroch s luxusnými blondínami.

„Aha. A prečo mi to hovoríš?“

„Pretože si myslím, že by si s ním mala ísť na rande, mija... Konečne by si sa mala prestať tváriť, že máš čas, a mala by si sa usadiť,“ vysvetlila mi.

„Ma!“

„Čo? Som tvoja matka! Musím ti to povedať!“

Núria cítila, ako jej po spánkoch steká pot. Dlane jej zvlhli a pocítila úzkosť. Musela rýchlo na niečo prísť.

„Ja už ale niekoho mám!“ vyšlo z nej napokon.

„Qué?“ Jej matka znela, akoby práve stretla svojho idola Julia Iglesiasa. „Koho? S kým chodíš? Por díos! Dígame!“

Núria na chvíľu spanikárila. Doriti. Prečo nedržala jazyk za zubami? Ak niečo rýchlo nepovie, jej matka nasadne do najbližšieho lietadla do New Yorku a bude žiadať vysvetlenie.

„Ehm. No...“ Núria hľadala slová. Potom pocítila niečo na nohe a pozrela sa dolu. Churro na ňu vykúkal spod posteľe a hral sa s jej rozviazanou šnúrkou. „Ch-Chu... Charles. Volá sa Charles.“

Bong

Bong sa cítil osamelo. Prešiel takmer rok, čo jeho milovaná manželka Conchita dostala mŕtvicu a umrela. Od svadby neboli ani jeden deň od seba. Ani jeden deň. Teraz bola preč a bez nej bol úplne stratený a osamelý, akoby umrel on, nie ona. Akoby bol len duchom letiacim naprieč životom, o ktorý už ani nemá záujem. Často fantazíroval o vlastnej smrti, o tom, ako by sa s ňou stretol v nebi, o tom, ako by vedľa seba ležali na cintoríne. Vedel však, že Conchita by chcela, aby žil ďalej.

A tak žil ďalej. Asi mu to išlo až príliš dobre. Denno-denne pracoval vo svojej večierke. Práca bola vyčerpávajúca. No aspoň ho obklopovali ľudia. Aj keď ich nepoznal, cítil sa menej osamelo. Samozrejme, mal aj pravidelných zákazníkov. V Brooklyne to však znamenalo, že sa navzájom registrovali, nič viac a nič menej. Vrcholom ich priateľstva bolo kývnutie hlavou a zamumlané prianie dobrého rána. Zaneprázdnení obyvatelia New Yorku nemali čas na nové priateľstvá. Preferovali vyhýbanie sa očnému kontaktu. Vonku pobehovalo jednoducho príliš veľa čudákov. Bongovi na tom nezáležalo. V podstate mu to vyhovovalo. Posled-

né, čo potreboval, bolo pripustiť si ďalšieho človeka k telu a potom, nedajbože, o neho znovu drasticky prísť, tak ako prišiel o Conchitu.

Cink. Cink. Cink.

Bong pozrel na dvere. Prišla Pehaňa. Tak túto ženu volal on. Pravidelná zákazníčka, ktorá jeho predajňu navštevovala aj zo dva-tri razy do dňa. Ich rozhovory sa obmedzovali na zdvorilostné frázy, ale mal pocit, že ju akosi pozná. Často uvažoval nad tým, ako vyzerá jej život aj životy ostatných jeho pravidelných zákazníkov. Mali svoju Conchitu? Alebo sa cítili rovnako osamelo ako on?

Pehaňa blúdila medzi regálmi a prezerala si tovar. Presne vedel, čo si kúpi: proteínovú tyčinku s arašidovým maslom a čokoládu, balík zemiakových lupienkov Lays a jeden banán. O približne päť minút vyložila presne tieto položky na pult, dnes však mala jednu navyše. Tabuľku tmavej čokolády. Musela mať zlý deň.

„Dobré ráno.“ Najskôr sa pozrela olivovozelenými očami na neho, potom na svoj nákup pri pokladnici.

Bong sa usmial. „Dobré ráno aj vám.“ Začal skenovať jej nákup. „Bude to päť dolárov a sedemdesiatpäť centov,“ prehodil a ani sa neobťažoval vytáhnovať papierovú tašku, pretože vedel, že si všetko napchá do batoha.

Podala mu šesť pokrčených bankoviek a začala sa baliť. Kým sa balila, Bong starostlivo vyrovnal každú bankovku a vložil ju do kasy. Naspäť jej podal štvrtдолár. Pehaňa na chvíľu skamenela ako auto, ktoré čaká na parkovacie miesto. Bong zvrátil obočie, ale po krátkej trápnej pauze sa usmial. „Sekundičku,“ povedal a zohol sa po niečo.

„Vďaka,“ odvetila.

Vystrel sa a podal jej hromadu malých papierových tanierikov. Tento ich rituál trval už viac než rok. Raz sa ho

opýtala, či náhodou nejaké nemá. Bez pýtania sa na dôvod jej ich dal vtedy asi tucet. Odvtedy ju nimi pravidelne zásoboval. Keďže jej ich dával zadarmo, samozrejme, že to pre neho nebolo výhodné. Bong však dospel k presvedčeniu, že ich určite používala na niečo rozumné. Našepkávala mu to jeho intuícia. A jeho intuícia bola v posledných dňoch takmer jediné, na čo sa mohol spoľahnúť.

Pehaňa vzala papierové tanieriky a zamávala mu. Na tvári mala jemný úsmev, ktorý Bongovi pripomínal rozkvitajúce jarne šafrany, malú nádej v chladnom svete.

Sledoval jej miznúcu postavu zaliatu mäkkým ranným slnkom. Raz sa jej možno opýta, čo robí so všetkými tými papierovými taniermi. Dovtedy ochotne akceptoval, že to zostane tajomstvom.

Collin

Collin sedel za svojím pracovným stolom. Pred sebou mal notebook a vedľa neho keramický hrnček s horúcou kávou. Tretou za ten deň. Sedel tak od piatej rána, presvedčený, že vďaka vstávaniu v takú nekresťanskú hodinu sa slová z ničoho nič objavia na obrazovke. Slová, na ktoré jeho redaktor čaká už osemnásť mesiacov. Dokument však zívaj prázdnotou. Collin hľadal upokojenie v pohľade na svoju prvotinu v tvrdej väzbe. Natiahol sa a pohladkal nápis NEW YORK TIMES BESTSELLER na jej vrchu. Bol to dôkaz. Naozaj mal talent. Čitatelia ho milovali. Získal množstvo ocenení. Druhá jeho kniha však bola prepadák. Pri tretej preto cítil obrovský tlak. Od agenta. Od vydavateľa. Od čitateľov. A najmä od seba samého. Musí sa vrátiť na scénu.

Bol v tom však jeden háčik. Odkedy si splnil sen, o ktorom iní autori ani len nesnívajú, stal sa tak trochu samotárom. No dobre, možno nie tak trochu. Bol úplný asociál a všetok čas najradšej trávil sám vo svojom trojposchodovom tehlovom dome v Brooklyne. Byť spisovateľom mu preto úplne vyhovovalo. Autori sú väčšinu dní aj tak zahra-

baní vo svojich jaskyniach a vychádzajú von, len keď nastane čas prebudiť sa zo zimného spánku. Inými slovami, keď sa musia zúčastňovať na besedách, prezentáciách svojich kníh či autogramiádach. Vtedy vytiahne svoju výzbroj – okrúhle okuliare, tvídový kabát – a na tvár nasadí falošný úsmev, ktorý si nacvičil pred zrkadlom.

Vykukol z okna na druhom poschodí, v poslednom čase to robil pričasto. Radšej sledoval, čo sa deje vonku ako na jeho prázdnej obrazovke. Nahováral si, že len hľadá inšpiráciu. Možno v niečom či dokonca niekom na ulici objaví grécku múzu. A potom bum! V hlave sa mu zrodí nápad. Ďalší bestseller. Ďalšie ocenenia. Ďalšia skvelá posratá kniha!

Jediné, čo zatiaľ videl, bola ulička s jeho smetnými košmi a kompostovými nádobami. Trochu ďalej bolo vidieť kúsok chodníka, na ktorom sa z času na čas objavil nejaký človek. Väčšinou fádny. Teda až na jedného.

Collin pozrel na hodinky. O chvíľu sa zjaví. Všimol si ju pred pár mesiacmi, ako pomaly kráča, otáča hlavu zo strany na stranu, ako sa zastavuje a zohýna alebo stavia na špičky, akoby niečo hľadala. Jej správanie ho zaujalo. Väčšinou po chodníku ľudia prefrčali tak rýchlo, že si ich ani nestihol poriadne prezrieť. Ona nie. V jeho zornom poli zostala vždy hodnú chvíľu a správala sa, akoby predvádzala nejaké zvláštne avantgardné predstavenie, vyzerala ako nejaký mím v centre Paríža. Najskôr nemal poňatia, o čo jej ide. Jedného dňa však zo susedovho živého plota vykukol túlavý čierny kocúr. Len čo ho žena zbadala, potešila sa.

Na chodník, asi meter od kocúra, položila malý papierový tanierik s jedlom. Vedľa neho položila jeden z tých vetchých pohárov, v akých si ľudia berú nápoj so sebou, a naplnila ho do polovice vodou. Po tomto všetkom čosi povedala kocúrovi. Potom odišla, ešte raz či dvakrát sa oto-

čila a zmizla mu z dohľadu. Kocúr chvíľu počkal, vybehol z krikov a zhltol všetko, čo mu tam žena nechala.

Collin nikdy nemal mačky príliš v láske. Dokonca ani keď bol malý. Keď však videl tento skutok lásky, zaplavila ho nádej. Možno sa oplatilo vyjsť zo svojho hniezdočka. Možno po zemi stále chodili ľudia, ktorí ho dokážu inšpirovať.

Pssspssspssps! Zvuk sa k nemu doniesol cez otvorené okno, skôr než ju bolo možné zazrieť. O chvíľu nato sa objavila žena vo svojom zvyčajnom oblečení, rovnakom, aké nosili jeho spolužiačky na strednej. Outfit v štýle zaspala-som-tak-si-oblečiem-čokoľvek-čo-som-našla-na-zemi. V ten deň to boli krikľavooranžové legíny na jogu, čierne tričko s tvárou Salvadora Dalího, lesklé zlaté sandále Birkenstock a fialový batoh, aký nosila aj Dora prieskumníčka. Ako vždy, vlasy mala zviazané do krivého drdola.

Postavil sa, aby na ňu lepšie videl, a dúfal, že si ho nevšimne. Už len pri tej predstave sa zapýril.

Pssspssspssps!

Onedlho sa objavil čierny kocúr. Bez váhania vyskočil rovno zo živého plota. Očividne si získala jeho priazeň. Nie však natoľko, aby jej dovolil čo i len sa ho dotknúť. Nesmela sa k nemu ani len priblížiť, pretože by hneď zmizol v plote. Collin s ním súcitol. Tiež si držal ľudí od tela. Tiež bol plachý. Možno mal s mačkami nakoniec niečo spoločné.

Predtým, ako odišla a nechala kocúra najesť sa, si čupla a prihovorila sa mu. Len pár slov. Potom sa postavila, a skôr než sa mu stratila z dohľadu, ešte si stihla napraviť podprsenku. Collin sa ponáhľal do prednej časti domu v snahe zahliadnuť ju cez okná smerujúce do ulice. Kým tam však dobehol, bola preč, pravdepodobne na ceste nakrmiť ďalšie túlavé mačky v susedstve.

Collin zvesil plecيا. Pozrel na chodbu, ktorá viedla do jeho pracovne. Stále ho v nej čakal laptop s prázdny dokumentom.

„Čert to ber,“ zamrmal si popod nos.

Aký to malo celé zmysel? Napriek tomu sa ťarbavo vrátil do pracovne. Collin bol vysoký. Taký vysoký, že pri vstupe do akejkoľvek miestnosti vždy upútal všetku pozornosť. Bol tiež dosť statný, mal široké plecيا, silné predlaktia, veľké ruky aj nohy. Telo muža, ale správanie chlapca predierajúceho sa životom v oblečení, na ktoré ešte nedorástol.

Keď dokráčal k stolu z orechového dreva ešte z polovice minulého storočia, ktorý dostal ako darček od rodičov po podpísaní prvej zmluvy na knihu, zostal stáť. Pri predstave znovu si sadnúť k laptopu ho striaslo. Pohľad mu padol na krikľavooranžové lepiace lístočky, ktoré ležali na stole, aby si mohol zapísať, čokoľvek mu napadne. Mali rovnakú farbu ako legíny tej ženy.

Collin sa zachvel. Natiahol sa po pero a načarbal čosi na jeden z papierikov. Skôr než si to stihol rozmyslieť, papierik odtrhol a zbehol po schodoch k vchodovým dverám. S rukou na kľučke na sekundu zaváhal. Zhlboka sa nadýchol, otočil ňou a v kockovaných pyžamových nohaviciach, bielom tričku a papučiach vyšiel von. Bez toho, aby venoval čo i len jednu myšlienku tomu, či ho niekto neuvidí, schmatol jeden z dekoratívnych kameňov z kvetináča s muškátmi a ponáhlal sa k papierovému tanieriku a plastovému pohárik s vodou. Kocúr už stihol tanier vyčistiť a vyparil sa z dohľadu. On však vedel, že žena sa vráti. Dobre vedel, že hodinku-dve po tom, čo sa žena objaví, tanier aj s pohárom z ulice zmiznú.

Kameň zovrel o čosi pevnejšie, hánky mu zbeleli. V bruchu cítil teplo, akoby sa mu v ňom rozpúšťala čokoládová

láva, ktorá ho poháňala vpred. Prečo to vlastne robil? Na-
ozaj si takto chcel skomplikovať život?

Napriek svojim váhavým myšlienkam prilepil papierik
na prázdny tanier a zatažil ho kameňom. Tak. A bolo to.

Collin sa chcel vytratiť späť do domu, keď vtom z kríkov
vykukla čierna chlpatá hlava. Zízal na neho kocúr s očami
zelenými ako morské sklo. Opätoval mu pohľad. Collin rá-
tal s tým, že kocúr pri pohľade z očí do očí utečie, namiesto
toho sa však na neho ostal dívať, akoby bol nový žiak, ktorý
v prvý školský deň prekročil prah triedy.

„Ehm. Ahoj. Ako sa máš?“ opýtal sa a hneď sa cítil smieš-
ne, že sa pokúša viesť rozhovor s mačkou.

Mňau.

Išlo o tiché, plaché zamňaukanie. Vlastne to takmer ani
nebolo zamňaukanie. Pri zvuku mačacieho šepotu sa mu
objavil na tvári úsmev. Nevedel si spomenúť, kedy naposle-
dy zdvihol kútiky úst. Na krátky moment pochopil, prečo
to tá žena robila.

Collin kocúrovi zamával. „Pekný deň ti prajem,“ rozlúčil
sa a vrátil sa tam, odkiaľ prišiel.

Kocúr

Kocúr vyčkával. V tieni živého plota bolo ešte chladno. Celú noc strávil hliadkovaním po susedstve, takže jeho mačací šlofik sa nezadržiateľne blížil. Celkom však vyhladol, a tak sa rozhodol, že najskôr počká, kým sa objaví Dúhová pani.

Na začiatku jej dal prezývku Dúhová pani, pretože chodila oblečená ako dúhová vlajka podobná tým, ktoré hrdo vejú pred brooklynskými podnikmi.

Mesiace pozorovania však odhalili, že jej zovňajšok sa veľmi líši od jej vnútra. Totiž vždy keď ju videl, mala prázdny, niekedy dokonca smutný výraz. V očiach nemala žiadnu iskru.

Chodila sama, nie ako ostatní ľudia, ktorí krmili mačky po dvoch až troch.

Kedykoľvek ho však uvidela, iskra sa jej vrátila. Usmiala sa a pehy na tvári sa jej roztancovali. Kocúr nechodil na to isté miesto v ten istý čas len preto, lebo túžil po dobrom jedle, chodil tam, lebo vedel, že ho Dúhová pani potrebuje rovnako ako on ju.

Pssspssspssspssss...